

Handelsministeren (Philip): Det problem, der i dag står til drøftelse i tinget, er ikke dukket op i den sidste tid. Vi har i alle efterkrigsårene lidt under, at den industrielle udvikling i visse dele af landet har været længere tilbage end i andre dele af landet. Det er for øvrigt ikke noget særlig dansk fænomen. Det er f. eks. typisk, at man for nylig har haft en stor diskussion om de samme spørgsmål i et land som England. Derovre har man bl. a. oplevet, at der på konservativt regeringsinitiativ er truffet foranstaltninger, som er mere vidtgående end dem, der i dag foreslås.

Denne udvikling er i og for sig ikke noget forunderligt, for i de år, der er gået siden krigen, har vi oplevet en betydelig rationalisering og frigørelse af arbejdskraft inden for landbruget. Derfor er det ikke underligt, at i de områder, der er mest præget af landbrug, er der blevet nogen arbejdskraft tilovers. Samtidig har vi oplevet boligmangel i byerne og derved vanskeligheder ved at vandre dertil. Men også ud fra en samfundsøkonomisk synsvinkel må man sige, at de spørgsmål, vi her drøfter, er meget vigtige, hvad også flere af de ærede deltagere i diskussionen har været inde på. Er det f. eks. rigtigst, at industrien klumper sig sammen, eller at den spredes over landet? Vi kan ikke komme uden om, at klumper industrien sig sammen, som tilfældet er i Danmark, medfører det mange omkostninger for det offentlige. Der bliver store udgifter til transportmidler og til forskellige former for anlæg, og der kan nok være grund til at overveje, om det er en klog politik at samle al industri i en enkelt del af landet.

Det foreliggende lovforslag er et forsøg på at løse disse problemer; i stedet for at give understøttelse til de arbejdsløse prøver man at nå frem til det mere produktive: at skabe en større beskæftigelse, og det glædede mig at høre, at det ærede medlem hr. Peter Nielsen netop var inde på, at det vigtigste var at skabe større beskæftigelse. Han fremdrog også det, jeg lige har nævnt, om de betydelige omkostninger, der er forbundet med at have industrien samlet ét sted. Jeg må måske have lov til at tilføje, at der også er en del sociale ulemper forbundet med en sådan stærk koncentrering af befolkningen i en enkelt del af landet.

Det ærede medlem hr. Lorentzen var inde på mange spørgsmål, og det kan være vanskeligt at komme ind på dem alle sammen her, men enkelte af dem kan jeg dog have lyst til at knytte nogle kommentarer til. Han var inde på en del overvejelser med hensyn til, om man virkelig kunne skabe industri ved hjælp af råd og vejledning, og kom med nogle bemærkninger om, at der vel ikke var grund til at tro, at vor storindustri ville have brug for råd og vejledning.

Det ærede medlem synes ganske at overse, at der her er tale om, at folk selv kommer og beder om råd og vejledning. Det er da givet, at den største del af dansk industri ikke vil have brug for disse råd og denne vejledning og ikke vil gøre anvendelse af egnsudviklingsrådet; hvis de gjorde det, ville disse tre mennesker blive helt overbebyrdet med arbejde. Men det forhindrer ikke, at der inden for dansk industri og dansk håndværk kan være en del mennesker, der skal i gang, og som kan have brug for råd og vejledning. Det vil ofte netop være sådan, at den, der skal starte en virksomhed, har teknisk viden; han ved, hvordan en eller anden fabrikation skal laves rent teknisk, men han har muligvis intet kendskab til, f. eks. hvor han skal skaffe sig kreditter, hvordan virksomheden bliver finansieret. Han har måske ikke særlig kendskab til, hvordan han får oplysninger om, hvilken import der er, hvilken politik der føres på disse områder, og hvilken produktion der findes. Han ved ikke, hvordan han skal bære sig ad.

Jeg kunne ønske for det ærede medlem hr. Lorentzen, at han i en uges tid f. eks. havde den gerning, jeg har; så ville han opdage, at der er mange mennesker, der har brug for råd og vejledning. Det er ofte sådan, at man kommer til kort, fordi man ikke selv kan være inde i det hele, og da kan det netop være af betydning, at der findes mennesker, som har disse ting som speciale. Hvis disse mennesker så viser sig ikke at slå til, må de henvise til andre; de kan i det mindste være specialister i at vide, hvor man spørger. Der er sikkert mange områder, hvor der kan være brug for råd og vejledning, og finder man ikke, at man har brug for det, kan man lade være med at spørge. Denne lov er så afgjort ikke nogen